

РЕШЕНИЕ

№ 2373

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6958** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ДАНС [населено място] срещу Решение без номер от 21.04.2020 година, постановено по н.а.х.дело №2364/2019 година, 103 състав по описа на СРС, отменящо Наказателно постановление №38-71/25.05.2018 година на Председател на ДАНС, с което последният на основание чл.118,ал.1 от Закона за мерките срещу изпиране на пари за извършено нарушение на нормата на чл.16,ал.3 от ЗПИМ/ отм/ на [фирма] [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение, иска се неговата отмяна и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът-ДАНС-.С., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт В., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена, по съображения изложени в Писмените бележки.

Ответникът по касация–„Е. -1,953“Е. редовно и своевременно призован, не изпраща представител

Представителят на СГП-прокурор Ю. изразява становище за основателност и доказаност на касационната жалба и моли да бъде уважена.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна. Съображенията за това са следните.

От доказателствата по делото е видно, че административно- наказващият орган ясно и недвусмислено е посочил, че нарушението е извършено от „Е. -1,953“Е. под формата на бездействие, осъществено в рамките на определения от закона срок от приемане на Вътрешните правила за контрол и предотвратяването изпирането на пари, които да изпрати за утвърждаване на Председател на ДАНС в 14 дневен срок от приемането им, като в конкретната хипотеза тези правила са приети на дата 15.07.2016 година и съответно на това ответникът по касация е бил длъжен в срок от 16.07.2016 година до 29.07.2016 година да изпрати за утвърждаване приетите от него вътрешни правила, в който срок е следвало да бъдат представени документи и при условията на продължено нарушение, което е преустановено към момента на съставяне на АУАН/ като този извод се съдържа и в АУАН. При извършване на нарушение, осъществено чрез бездействие, нарушението трае докато бъде установено или преустановено и административно-наказващият орган и актосъставителят нямат задължение да посочват датата на извършването на нарушението, защото след изтичане на установен в закона срок / какъвто е процесният случай/ и неизпълнение на задължение в посочения срок, започва осъществяване на нарушението и то непрекъснато и то трае докато не бъде установено или преустановено. Ответникът по касация е имал срок от 16.07.2016 година до 29.07.2016 година да представи за утвърждаване от Председателя на ДАНС приетите от него на 15.07.2016 година Вътрешни правила за контрол и предотвратяването изпирането на пари и финансирането на тероризма, но не е сторил това, а е направил същото в хода на административно- наказателното производство и то със закъснение от 467 дни едва на 09.11.2017, като от дата 30.07.2016 година ответникът по касация е започнал да осъществява състава на нарушението, като административно-наказващият орган е посочил период от време, в който ответникът по касация е следвало да представи приетите от него Вътрешни правила, като периодът е с краен срок-29.07.2016 година/ която е крайната дата, на която е следвало да бъдат представени и приети Вътрешни правила, а в рамките на този срок задълженият субект не е представил приетите от него на 15.07.2016 година Вътрешни правила. Но от дата 30.07.2016 година е започнала да тече и предвидената в закона давност. По отношение на така извършеното нарушение е изтекла предвидената в закона абсолютна давност, която води до погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание. По силата на преpraщащата норма на чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността,формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго,се прилагат разпоредбите на НК.Единствената уредба в ЗАНН и то във връзка с давността,обхваща един случай:изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН./За съдебната фаза на административно наказателното производство, изрична уредба в ЗАНН няма, като по силата на преpraщащата норма на чл. 11 от ЗАНН,в този случай се прилагат

разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК. За давността съдът е длъжен да следи служебно, като в глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание” чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК/ действаща към момента на извършване на нарушението/ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания, с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В чл. 81 ал. 3 от НК е предвидена обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). Тъй като наложеното наказание е имуществена санкция предвидената в чл. 80, ал. 3 от НК давност по отношение на този вид наказания е три години / тъй като давността е започнала да тече от 30.07.2016 година, а абсолютната давност, изключваща отговорността на нарушителя е 4 години и половина, която безспорно изтича на 30.01.2021 година след постановяване на съдебното решение на СРС и след образуване на касационното производство.

Настоящата съдебна инстанция намира, че предвидената преди изменението на разпоредбата на чл. 80 и чл. 81 от НК от 06.04.2010 година по-кратка абсолютна давност не следва да намери приложение, защото нормата е материално правна и същата се прилага само и единствено по отношение на извършените административна нарушения преди влизането на изменението в сила - именно 06.04.2010 година, какъвто не е процесният случай - нарушението е започнало да се осъществява на 30.07.2016 година след влизане в сила на изменението на нормата. Давността има материалноправна същност. Решаващо за нея е погасяването на правото на държавата по наказателноправното, а не по наказателнопроцесуалното правоотношение. Държавата губи всякаква възможност да накаже нарушителя/ перстъпника/, а не само да проведе наказателно преследване срещу него. Нещо повече - именно защото "наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност" (чл. 21, ал. 1, т. 3 НПК), затова и наказателното производство "не се започва.., а започнатото се прекратява". Такова наказателно производство е или се оказва безпредметно, и единственото основание за неговото продължаване е законният интерес на обвиняемия да бъде оправдан (арг. от втората алинея на цитираната разпоредба). Ако основание е наказателната отговорност, нейното установяване би позволило и осъждане на обвиняемия. И в този случай обаче отхвърлянето на искането за постановяване на оправдателна присъда позволява само обявяване на давността (арг. от чл. 303, ал. 5 НПК).

Правната същност на погасяването се изразява в изключване на възможността държавата да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание поради предвидени в закона фактически положения или поради последвала амнистия.

Иначе казано тя губи тези свои права.. При погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание държавата губи своите права по силата на закона, без да е необходим формален акт на неин орган. Правната невъзможност за упражняване на съответните права възниква за нея в момента, когато юридическият факт, предвиден в НК като основание за погасяването, се прояви в действителността. След неговото проявление всяка държавна дейност по осъществяване на съответните елементи от наказателната отговорност става противозаконна. Юридическите факти, които са

правни основания за погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание са общо три вида и са уредени в чл. 79, ал. 1 НК-когато деецът умре, когато е изтекла предвидената от закона давност.Когато е последвала амнистия.. Давността обикновено се определя като период от време, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената му от закона възможност да го осъществи чрез използване на държавна принуда. Но в наказателното правоотношение правомощията на държавата се осъществяват само по принудителен ред, който при това е точно регламентиран от гледна точка на държавни органи, които ги осъществяват и от гледна точка на възможните техни действия. Принудителният характер на тези правомощия изключва възможността за доброволно изпълнение на каквото и да било от страна на дееца. Наказателната отговорност е немислима без принудата. Ето защо погасяването на възможността да се упражнява принудително дадено право е равнозначно на погасяване на самото право.

Под давност в наказателното право се разбира период от време, определен в закона, с изтичането на който държавата губи правото си да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание. Всички давностни срокове, предвидени в НК, са посочени в години. Всяка година ще изтича на съответната дата, на която е началото на давностния срок.Поради давност се погасява наказателното преследване и наложено наказание по отношение на всички видове престъпления, с изключение на тези против мира и човечеството (чл. 79, ал. 2 НК). В зависимост от това кое право на държавата се погасява, различаваме два вида наказателноправна давност - изключваща правото да се осъществи наказателно преследване и давност, която погасява правото на държавата да изпълни наложено наказание. Давността, погасяваща наказателното преследване е уредена в чл. 80 и 81 НК и погасява правото на държавата да възбуди наказателно преследване. Според разпоредбата на чл. 80, ал. 1 НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на посочените в т. 1-5 срокове.Юридическият факт, който влече изключване на наказателното преследване, е бездействието на държавата в лицето на нейните компетентни органи през посочените периоди от време.То се изразява в това, че те не са образували наказателно преследване. Началният момент на давността за преследване е различен в зависимост от формата на осъществената престъпна дейност.По общо правило давността, която погасява наказателното преследване, започва да тече от довършването на престъплението (чл. 80, ал. 3 НК).За резултатните престъпления давността ще започва от деня, в който са настъпили общественонеопасните последици, а за формалните това ще е съответно денят, в който е довършено изпълнителното деяние.Наказателното преследване може да се погаси и поради изтичане на абсолютна давност, която не зависи от спирането или прекъсването и която разпоредбата на чл. 81, ал.3 НК определя като срок, който надвишава с една втора този на обикновената давност, с която се погасява преследването за извършеното престъпление/ какъвто е процесният случай/. Правото да се изпълни едно наложено наказание може да се погаси и от изтичането на абсолютната давност по чл. 82, ал. 4 НК и тя е с една втора по-голяма от обикновената давност за погасяване изпълнението на наказанието. Единственото изключение в това отношение е предвидено във връзка с глобата,когато за нейното събиране е образувано изпълнително производство (чл. 82, ал.4 от НК/, но това е изпълнителска давност, която е различна от давността по НК.

Тъй като СРС е отменил наказателното постановление, настоящият съдебен състав

намира , че решението му следва да бъде оставено в сила като краен резултат.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноси е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по касация не е заявил претенция за присъждане на разноси.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ООСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ без номер от 21.04.2020 година, постановено по н. а. х. дело №2364/2019 година, 103 състав.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.